

MARIJE
WILLEMSSEN

ZEN TASTISCH

✦ Vier vriendinnen ontwikkelen een succesvol centrum voor spirituele groei, maar lukt het hen om zelf een beetje zen te blijven? ✦

ROMAN

Zentastisch

Marije Willemsen

Zentastisch

Roman

Naar een idee van Melissa Hendriks

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht

ISBN 9789032520809 (paperback)

ISBN 9789032520656 (e-book)

ISBN 9789032520816 (audioboek)

NUR 301

© 2024 Marije Willemsen
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

VBK
LAB

Hoofdstuk 1

Nog nooit had Tamar zo uitgekeken naar een pakketje als nu. Zelfs bij het uitpakken van de Louis Vuitton-tas die ze na maanden op sites voor tweedehandsjes kijken voor een fractie van de nieuwprijs had kunnen kopen, had ze dit gevoel niet gehad. Het voelde als Sinterklaas, kerst en haar verjaardag ineens.

Natuurlijk had ze het ontwerp goedgekeurd, de proefdrukken gezien. De inhoud van de doos was geen verrassing voor haar. Wat het betekende, daar ging het om. De kroon op een jaar hard werken, de bevestiging dat het wilde plan dat zij en haar vriendinnen na iets te veel Aperolletjes hadden opgevat geen ondoordachte actie was geweest.

Ze pakte het mesje waar ze zojuist haar appel mee had geschild van haar bureau en sneed voorzichtig de tape dat de kartonnen doos dichthield door.

Zentastisch. Het logo van de retreat die over precies een maand een jaar zou bestaan, spatte van de flyer af. Sierlijke letters onder het logo kondigden het festival ter ere van het eenjarig bestaan aan.

Tamar had het aanvankelijk een beetje overdreven gevonden. Ze bestonden pas een jaar, moest het nu echt

allemaal zo groots? Natuurlijk wilde ze er wel aandacht aan besteden, het was niet niks wat ze in zo'n korte tijd uit de grond hadden gestampt, maar een heel festival? Ze begreep het enthousiasme van haar compagnons, maar dat enthousiasme bracht meestal een fors prijskaartje met zich mee. Als Tamar er niet was geweest om de boel af te remmen, had Zentastisch nu tien *floatation tanks* gehad (een restpartij uit Polen, heel voordelig volgens Meike), een therapie-pony en een door een dj-turned-kunstenaar ontworpen tantra-tempel. Dat er geld zat in spiritualiteit, dat had Tamar al snel door. Ze verdiende het alleen liever dan dat ze het uitgaf.

Een bezoekje aan de accountant wees uit dat het met dat verdienen wel goed zat. De omzet die ze hadden gedraaid was ongekend hoog voor een startend bedrijf. Met die bevestiging in haar achterhoofd had Tamar de plannen voor het festival goedgekeurd. Het festival waar ze nu de flyer voor in haar hand hield.

Vegan buffet. Mediteren voor beginners. Kleuteryoga. Reiki- en massageworkshop. Een cacao-ceremonie. Ecstatic dance.

Tamar kon een glimlach niet onderdrukken. Als je haar twee jaar geleden had verteld dat ze zich met deze zweverige zaken bezig zou houden, dan had ze je voor gek verklaard. Ze deed weleens een yogalesje op de sport-school en had zo'n meditatie-app op haar telefoon, maar daar hield het ook wel mee op. Maar ze had gezien hoeveel baat haar altijd broodnuchtere jeugd-vriendin Carlijn had gehad bij yoga en ze kon niet ontkennen

dat ze die app in tijden van stress soms wel meer dan twee keer per dag opstartte. En ze was niet de enige. Elke week vonden er weer nieuwe mensen hun weg naar Zentastisch. Voor een enkele yogales tot een complete cursus. Voor een stilteweekend. Voor een dagelijkse afterwork-meditatiesessie. Waar ze eerst maar een paar weekenden per maand open waren, hadden ze nu bijna dagelijks een vol programma.

‘Heb je het persbericht gezien?’ Zonder te kloppen denderde Meike Tamars kantoor binnen. Haar keukenschort onder de vlekken, blosjes van enthousiasme op haar wangen. Ze drukte Tamar de lokale krant in haar handen.

Tamar probeerde zich op de tekst te concentreren, maar Meike kwetterde vrolijk door.

‘Ik kan het nog steeds niet geloven. Of nou ja, eigenlijk wel, maar ook weer niet, snap je. O, zijn dat de flyers?’ Meike griste een van de flyers uit de kartonnen doos. ‘Kijk dan. Dit is gewoon ons feestje. Ons festival! En het is al over een maand!’

Meike omschrijven als stuiterbal zou een understatement zijn. Ze was een intense, maar charmante combinatie van enthousiasme en ADHD, een labrador in het lijf van een veertigjarige vrouw. Ze kleepte zich alsof ze jaren jonger was, met een voorliefde voor chunky sneakers en hysterische prints, en zolang Tamar haar kende wisselde ze bijna maandelijks van haarkleur. Nu was het een voor haar doen milde roodtint. Af en toe

werd Tamar gillend gek van haar, maar zonder Meike in de buurt zou haar leven een stuk saaier en voorspelbaarder zijn.

‘Meik? Vergeet je niet te ademen?’

Meike was even stil, om vervolgens weer door te raitelen alsof ze een minimumaantal woorden per minuut moest halen. Tamar wachtte even om te kijken of ze het zelf zou beseffen. Na al die jaren zou ze toch moeten weten dat... En jawel. Mid-woordenbrei viel ze stil en keek ze Tamar verontschuldigend aan.

‘Je wilt hier even in stilte van genieten, hè?’

Tamar knikte en glimlachte.

‘Ben je zo wel bij de borrel?’ vroeg Meike.

‘Natuurlijk. Hier moet toch op geproost worden?’

‘Ik zet de bubbels alvast koud!’

En weg was ze. De krant in Tamars hand het enige overblijfsel van wervelwind Meike. Het persbericht dat Tamar had laten opstellen had een prominente plek op pagina 5. Een vurig verhaal over het grote succes van Zentastisch en de aankondiging voor het festival werd afgesloten met een aantal quotes van bezoekers. ‘Zentastisch heeft ontspannen tot een kunst verheven’ en ‘Waar mindfulness en margarita’s in perfecte harmonie naast elkaar leven’.

Met een glimlach legde Tamar de krant weg en ging in haar stoel bij het raam zitten. Vanaf deze plek had ze een perfect uitzicht op hun kleine paradijs in de duinen. De tiny houses voor de weekendgasten, de grote spiegel tent waar de ceremonies werden gehouden, de

meditatieweide waar de leerlingen van Carlijn doodstil in savasana lagen. Ze werd overspoeld door een diepe, warme trots die vanuit haar binnenste opborrelde. Ze wilde zich wentelen in dit gevoel zoals een kat in de zon, maar het gerinkel van haar telefoon bracht Tamar weer terug in de werkelijkheid.

Lex was wel de laatste persoon die Tamar nu wilde spreken. Ze hadden eigenlijk zelden contact, de tweeling regelde zelf hun contactmomenten wel. Tamar keek op haar horloge. Sanne en Sara zaten nu nog op school. Was er daar iets gebeurd? Maar dan zou school bellen, niet Lex. De telefoon rinkelde door, als een jengelend kind. De foto van Lex, genomen in betere tijden en nooit vervangen, keek haar bijna dwingend aan. Neem dan op!

Tamar haalde diep adem. ‘Lex.’ Haar stem klonk anders als ze met hem sprak. Killer, zakelijker. Zelfs als ze dingen voor de retreat regelde, klonk ze niet zo. In tegenstelling tot Tamar, klonk Lex vriendelijk, vrolijk bijna.

‘Gefeliciteerd!’

Tamar fronste. *Gefeliciteerd? Waarmee?* Het was alsof Lex haar blik kon zien.

‘Ik zie het persbericht net in de krant. Gaat lekker, hè, met je zaak?’

Was dat waar hij voor belde? Wat boeide hem dit? En had hij niks beters te doen dan het lokale sufferdje lezen? Tamar verbeet zich. ‘Is dat het?’

‘Kom op, ik ben blij voor je.’

‘Daar hoef je niet per se voor te bellen.’

‘Jezus, Tamar, moet je nu echt altijd zo zakelijk doen?’

Ja, dat moest ze. Verwachtte Lex nu echt dat ze gezellig gingen doen na alles wat er gebeurd was? Ze waren niet als vrienden uit elkaar gegaan, waarom gedroeg hij zich dan wel zo? ‘Dank je wel. Verder nog iets?’

‘Rare vraag misschien. Maar hoelang ben je nou eigenlijk al bezig met dat Zennogwat?’

‘Zentastisch. Je hebt het persbericht toch gelezen?’

‘Ja, jullie zijn straks een jaar open. Maar je bent er toch al langer mee bezig?’

Tamar vertrouwde het voor geen meter. Wat boeide Lex dit? ‘Een bedrijf bestaat niet van de een op andere dag, ja.’ Ze zuchtte en zorgde ervoor dat Lex haar frustratie duidelijk kon horen.

‘Nee, dat begrijp ik. Maar ik heb je er nooit over gehoord toen wij nog samen waren, bijvoorbeeld.’

‘Dan was ik er dan nog niet mee bezig.’ Dat was een leugen. Het dromen over een eigen zaak had haar op de been gehouden tijdens die laatste stuiptrekkingen van haar huwelijk. Tamar voelde dat Lex door wilde gaan met zijn kruisverhoor en praatte snel verder.

‘Lex, ik moet ervandoor. Vergadering.’ Nog een leugen. Maar ze had geen zin om nog een seconde langer met deze man aan de lijn te blijven.

‘Je hebt het er maar druk mee.’

‘Ja.’

Ze wachtte tot Lex afscheid zou nemen, maar het bleef stil aan de andere kant van de lijn. Tamar moest

zich inhouden om geen botte opmerking te maken, of gewoon op te hangen.

‘Ik vind het jammer dat we nooit meer echt praten.’

Later had Tamar honderden antwoorden kunnen bedenken. Als ze de tijd had gehad, had ze een perfect weerwoord gehad, begripvol en daadkrachtig tegelijkertijd, iets waar Lex onmogelijk tegenin kon gaan. Iets waar ze tevreden op terug kon kijken, iets wat niet voelde als iets zwaks, iets wat niet klonk alsof ze niet wist wat ze moest zeggen. Later, later had ze precies geweten hoe ze had moeten reageren. Maar nu had ze geen idee. ‘Dag Lex,’ zei ze. En ze hing op.

De plop van de champagnekurk klonk extra feestelijk. Boven het persbericht en een stapel flyers hieven Tamar, Meike, Carlijn en Sofie het glas. Ze proostten op Zen-tastisch, het eenjarig bestaan en bovenal op hun vriendschap. De sfeer was uitgelaten, maar Tamar kon er niet echt in meegaan. Het telefoontje van Lex zat haar dwars. Ze probeerde erachter te komen wat het dan precies was waardoor ze zo van slag was. Ze spraken elkaar zelden en doorgaans kon ze wel een knop omzetten. Zij was zakelijk, hij was zakelijk. Dat was beter voor iedereen. Ze dacht dat Lex dat ook wel begreep.

Dat was het. Het was de eerste keer sinds ze uit elkaar waren dat Lex die zakelijkheid probeerde te doorbreken. En wat zijn reden daarvoor ook was, het raakte haar. Maar tegelijkertijd irriteerde het haar ook. ‘Ik vind het jammer dat we nooit meer echt praten.’ Alsof dat alleen

haar schuld was! De laatste maanden, nee, jaren, voor de bom barstte voerden ze al nauwelijks meer een gesprek over iets anders dan de boodschappen of de kinderen.

‘Als jij ’m niet opdrinkt, doe ik het, hoor.’

Tamar schrok op uit haar overpeinzing. Meike stond op het punt haar glas champagne, waar Tamar nog geen slok uit had genomen, bij haar weg te grissen.

‘Ho!’ Tamar hield Meike tegen en nam demonstratief een slok.

‘Ben je oké?’ Sofie, die tegenover Tamar aan tafel zat, boog zich naar haar toe en legde haar hand op de hare. Als je de omschrijving van empathisch opzocht in het woordenboek, dan stond er een foto van Sofie bij. Zij was altijd de eerste die het doorhad als je iets dwarszat, soms zelfs nog voor je het zelf in de gaten had.

‘Lex heeft gebeld.’

Alle blikken waren nu op Tamar gericht. Meike, die net een slok wilde nemen, zette haar glas neer.

‘Ik hoop om te zeggen dat die farce van een scheiding van tafel en bed eindelijk wordt omgezet in de real deal?’ zei Carlijn.

Daar had Tamar niet eens aan gedacht. Ondanks dat ze al jaren als broer en zus leefden, was Lex zo geschrokken toen ze zei uit elkaar te willen gaan, dat ze hem tegemoet was gekomen met de toezegging in eerste instantie van tafel en bed te scheiden. Dat kon nog ongedaan gemaakt worden, misschien lukte het ze toch om elkaar weer terug te vinden? Ze gaf hem valse hoop, dat wist Tamar best. Ze was dan ook opgelucht

toen Lex zelf na een paar maanden aan had gegeven te willen stoppen met de wekelijkse bezoeken aan de relatietherapeut. En zo werd de scheiding van tafel en bed steeds meer een ‘echte’ scheiding. Maar dat was het natuurlijk niet.

Tamar keek Carlijn aan. ‘Goed dat je me daaraan herinnert. Maar, nee. Hij wilde me feliciteren.’ Tamar wees naar het persbericht in de krant.

‘Dat is toch aardig?’ Sofie klonk aarzelend.

Carlijn schudde resoluut haar hoofd. ‘Hij wil iets van je.’

‘Er hoeft toch niet meteen iets achter te zitten?’ vroeg Sofie.

Tamar wilde dat ze Sofies mening kon delen, maar wist ook dat Lex nooit iets zomaar deed. Overall moest iets tegenover staan, altijd zat er meer achter. Hij wist dingen altijd zo te draaien dat hij er profijt van had. Een romantisch vakantiehuisje dat toevallig *nét* in de buurt van een golfbaan lag. Haar verrassen met een etentje om er vervolgens achter te komen dat hij een zakelijke deal met de eigenaar wilde sluiten en Tamar de helft van de avond er als het derde wiel bij hing. Zelfs de scheiding had Lex dus naar zijn eigen hand weten te zetten.

‘Hij bleef wel heel erg doorvragen over de zaak. Hoe lang ik er al mee bezig was.’

‘Gut, wat een interesse opeens,’ zei Carlijn cynisch. ‘Maar wat boeit hem dat nou?’ Ze wees naar het persbericht. Woorden als ‘succesvol’ en ‘stijgende bezoekersaantallen’ spatten van de pagina. ‘Dit boeit hem.’

‘Hij denkt toch niet dat hij op de een of andere manier recht heeft op aandelen of zo?’ Meike zei wat Tamar dacht.

Tamar keek Carlijn, die voor ze yogadocent werd advocaat was, vragend aan.

‘Ik deed strafrecht, hè. Geen familierecht. Maar zolang Zentastisch is ingeschreven bij de Kamer van Koophandel ná jullie scheidingsverzoek, is er niks aan de hand.’

In plaats van opluchting, werd Tamar overspoeld door vragen. Ze was toch zeker niet zo stom geweest om een bedrijf te starten terwijl de scheiding van tafel en bed nog niet rond was? Ze wist het niet meer. Ze vloekte.

Carlijn keek haar geruststellend aan. ‘We hebben dit allemaal goed geregeld. Maak je niet druk over die sukkel met zijn felicitaties.’

Ook Sofie en Meike knikten haar bemoedigend toe.

‘Als er één iemand is die altijd haar zaakjes op orde heeft, dan ben jij het wel,’ zei Sofie.

‘Ja, als jij er niet was dan waren we al honderd keer failliet gegaan,’ lachte Meike.

Tamar lachte en nam eindelijk de tweede slok van haar champagne. Ze hadden gelijk, natuurlijk. Ze was zorgvuldig, zocht alles tot op de bodem uit en las altijd eerst de kleine lettertjes. Ze had dit gewoon goed geregeld. En dat Lex nu ineens geld meende te ruiken, dat was niet haar probleem. Ze hief haar glas. ‘Fuck Lex.’

Lachend beaamden de vriendinnen dit in koor en proostten. Meike sloeg haar glas in één keer achterover en stond op.

‘Over fuck gesproken,’ zei ze met een dubbelzinnige glimlach. ‘Vanavond date night!’

Waar Carlijn Meike bemoedigend toe joelde, perste Sofie er met moeite een glimlach uit. Tamar keek geamuseerd toe. Meike was altijd al de meest open en seksueel vrijgevochten van de vriendinnen geweest, en hoewel ze elkaar nu al heel wat jaren kenden, leek Sofie nog steeds niet echt gewend te zijn aan haar openhartigheid.

Meikes vertrek was ook voor de rest het startschot om richting huis te gaan. Carlijn moest vroeg op voor de ochtendyoga en Sofie wilde nog wat aanpassen in de lessen kinderyoga die voor de volgende dag op het programma stonden. Tamar vond het ook wel prima zo. Ze hadden geproost, ze was gerustgesteld: ze kon zonder zorgen de deur van de retreat achter zich dichttrekken.

Dat dacht ze tenminste. Zodra ze thuis was, maakte de stilte in haar hoofd plaats voor onrust. Eigenlijk begon het al toen ze de auto parkeerde. Een klein puntje stress, ergens bij haar slapen. Toen ze de sleutel in het slot van de voordeur stak, was het kleine puntje al een behoorlijke pingpongbal geworden en tegen de tijd dat ze haar jas op de kapstok had gehangen en haar pumps had verruild voor pantoffels, zat er een tennisbal te bonken tegen haar voorhoofd. Game, set and match. Haar tegenstander in deze fictieve wedstrijd was uiteraard Lex. Ze moest het zeker weten.

Tamar zette haar laptop aan, die nu natuurlijk tergend traag opstartte. Ze wist vrijwel zeker dat ze geen fouten

had gemaakt, maar hoe langer ze erover nadacht, hoe meer ze daaraan ging twijfelen. Het was een rare periode geweest. Lex die nog hoop had dat ze hun relatie konden redden, zij die allang wist dat het nooit meer goed zou komen en ondertussen in haar spaarzame vrije uurtjes bezig was een bedrijf op te zetten. Ze had soms een beetje het gevoel gehad dat ze een minnaar voor Lex verborgen hield. Had ze moeten zeggen waar ze mee bezig was? De relatietherapeut die ze destijds bezochten zei dat alles begon met je openstellen voor de ander. Vertellen wat je bezighield, hoe klein ook. Maar waar Lex ineens honderduit kon vertellen over zijn hervonden passie voor roeien, schoot Tamar op slot. Ze wilde niks delen. Niet met hem. Moest ze zich daar schuldig over voelen?

De mailbox opende zich, eindelijk. Tamar had alles uitzonderlijk overzichtelijk gesorteerd (op datum, onderwerp én alfabet) en vond zo snel wat ze zocht: de inschrijving van Zentastisch bij de Kamer van Koophandel en indiening van de scheiding van tafel en bed. Ze vergeleek de data met elkaar en slaakte een zucht van opluchting. De inschrijving bij de Kamer van Koophandel was exact een maand nadat het verzoek tot scheiding van tafel en bed was ingediend.

Hier kon geen meditatie of ontspanningsmassage tegenop. Nu ze wist dat ze zich écht nergens meer druk om hoefde te maken, kon ze de dag afsluiten en tevreden in slaap vallen. Ze stond op het punt haar laptop dicht te klappen toen er een ‘ping’ uit de speakers klonk. Mail.

Natuurlijk kon het ook best tot morgen wachten en was het vast niks belangrijks. Maar toch zette Tamar het scherm weer omhoog en klikte het mail-icoon aan.

Afzender: Lex Bovenkamp

Onderwerp: Scheiding

Ze kon twee dingen doen. Alsnog haar laptop dichtklappen en zich de hele nacht druk maken over de inhoud. Of het bericht lezen en zich de hele nacht druk maken over de inhoud. Ze koos voor het laatste.

Lieve Tamar,

Lex had al in geen jaren meer die aanhef gebruikt.

Dit komt waarschijnlijk als een verrassing voor je, maar ik heb er lange tijd over nagedacht en nu weet ik het zeker. Ik wil onze scheiding niet langer definitief maken. We verdienen nog een kans, jij en ik. Bel me als jeblieft, ik weet zeker dat we hier uit kunnen komen.
Liefs, Lex

Sprakeloos keek Tamar naar het scherm. Alles had ze verwacht, maar niet dit. Ze las het mailtje nog een keer, en nog eens, alsof er misschien ergens geheime informatie in verborgen zat die ze had gemist. Ze knipperde met haar ogen, zette haar leesbril af en weer op, in de hoop dat ze misschien iets verkeerd had gelezen. Ze checkte

het e-mailadres, voor die minuscule kans dat er ergens een andere Lex Bovenkamp was die het met een andere Tamar goed wilde maken en per ongeluk haar had gemaild. Maar niks van dat alles.

Het was háár ex. Haar ex die haar na anderhalf jaar vanuit het niets terug wilde. En Tamar kon wel raden waarom.